

Arrest

nr. 232 399 van 10 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 september 2019, tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 september 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF
Mijnheer

naam : E. A.

voornaam : A.

geboortedatum : X

geboorteplaats: IJermaouas

nationaliteit : Marokko

Krachtens artikel 44bis §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 04.07.2013 diende de Roemeense mevrouw P. C. J. (geboren op 28.02.1991 te Arad, Roemenië) een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving als Europese zelfstandige" (bijlage 19) in te Antwerpen. Dit verblijfsrecht werd haar toegekend.

Op 12.08.2013 legde u voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een "Verklaring van wettelijke samenwoning" met mevrouw P. af.

Op 15.04.2014 diende u, als partner van de Roemeense mevrouw P., te Antwerpen een "Aanvraag van de verblijfskaart van een burger van de Unie" (bijlage 19ter) in. U verklaarde hierbij op 01.01.2010 in België te zijn aangekomen.

Op 29.10.2014 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

Ten aanzien van mevrouw P. werd een "Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 21) genomen daar zij haar verblijfsrecht onder valse voorwendsels bekwam, zij had immers nooit een zelfstandige activiteit uitgeoefend. Deze beslissing werd aan mevrouw P. betekend op 19.11.2015. Ten gevolge van de beëindiging van het recht op verblijf van mevrouw P., werd op 30.10.2015 een einde gesteld aan uw verblijfsrecht met een "Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 21). Op 02.11.2015 werd uw F-kaart gesupprimeerd.

Op 27.11.2015 diende mevrouw P. een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving als Europese loontrekkende" (bijlage 19) in te Antwerpen. Op 17.02.2016 werd zij opnieuw in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 24.01.2017 meldde u zich bij de stad Antwerpen en werd u de bijlage 21 d.d. 30.10.2015 betekend. U diende diezelfde dag opnieuw een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" (bijlage 19ter) in op basis van uw wettelijke samenwoning met de Roemeense mevrouw P. C. J.

Op 02.05.2017 werd u aangehouden en op 03.05.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van verdovende middelen - onwettig bezit, als mededader en deelname aan bendevoering.

Op 19.07.2017 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

Eveneens op 19.07.2017 werd naar aanleiding van uw aanvraag d.d. 24.01.2017 om redenen van openbare orde, een "Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden" (bijlage 21) genomen. Deze beslissing werd u op 25.07.2017 betekend.

Op 22.08.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoek tot nietigverklaring in tegen de beslissing d.d. 19.07.2017.

Op 27.11.2017 vernietigde de RVV de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden d.d. 19.07.2017.

Op 11.04.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan handel en bezit van verdovende middelen, meer bepaald heroïne, in het kader van een vereniging (feiten gepleegd tussen 30.11.2016 en 03.05.2017).

Op 31.05.2018 werd u een bijlage 15 afgeleverd.

Op 14.06.2018 werd u aangehouden en op 16.06.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen opgesloten uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en verdovende middelen - heroïne.

Op 14.05.2019 werd u door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, in staat van bijzondere herhaling, daar u zich schuldig gemaakt had aan het, als dader of mededader, verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, zijnde de stoffen cocaïne en heroïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan het, als dader of mededader, bezitten, aankopen, vervoeren van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik), zijnde de stoffen cocaïne en heroïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten meermaals gepleegd op niet nader te bepalen data in de periode tussen 01.01.2018 en 13.06.2018).

+++

U zit momenteel 2 gevangenisstraffen uit wegens inbreuken op de drugswetgeving.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Uit het vonnis d.d. 11.04.2018 blijkt: “De rol van eerste beklaagde [hiermee wordt naar u verwezen] is ruimer dan deze van tweede beklaagde. [...] De feiten van de tenlastelegging zijn ernstig. Drugshandel en bezit zijn ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht.

Heroïnegebruik kent soms een dodelijke afloop. De feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden.”

Uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent d.d. 14.05.2019 blijkt: “Uit de strafinformatie blijkt dat de beklaagde A. E. A.: gedurende een periode van bijna zes maanden verdovende middelen - hoofdzakelijk heroïne, maar ook cocaïne - verkocht aan tientallen afnemers; in dit verband telefonisch bestellingen opnam, klaarmaakte, en het transport tot bij de afnemers organiseerde, waarbij op hulp van derden beroep werd gedaan; in dit laatste verband aldus verdovende middelen leverde of liet leveren in ruim negentien gemeenten, waaronder Gent, Aalst en tal van gemeenten in het Waasland; daarbij gebruik maakte van hulp van verschillende koeriers die door hem werden aangestuurd wanneer hij niet zelf de leveringen deed, waaronder niet alleen de oorspronkelijk beklaagde F.M. maar minstens nog één andere persoon, zoals uit de observaties blijkt; in dit verband op een bestendige wijze samenwerkte met minstens de oorspronkelijk beklaagde F.M.; in voortdurend telefonisch contact stond met zijn voormelde koeriers met betrekking tot de bedoelde leveringen, wanneer deze niet door hemzelf werden gedaan; steeds in staat was om aan de leveringen te voldoen, ook al ging het om relatief grote hoeveelheden (tot 55 gram heroïne), hetgeen impliceert dat hij geroutineerde contacten onderhield met grootleveranciers van verdovende middelen.”

En: “Op grond van de strafinformatie moet worden vastgesteld dat de beklaagde A. E. A. een goed geoliede organisatie had bewerkstelligd voor het verkopen op grote schaal van heroïne en in minder mate cocaïne, waarbij hij meerdere personen voor zich liet werken. De beklaagde A. E. A. was uitsluitend gemotiveerd door geldgewin en legde daarbij trouwens een zekere commerciële inventiviteit aan de dag om bijkomende afnemers te rekruteren en bestaande afnemers aan te zetten tot een groter verbruik. Uit de strafinformatie komt naar voor dat zijn handel in verdovende middelen voor de beklaagde A. E. A. een voltijdse werkzaamheid vormde. Het hof tilt zwaar aan de vaststelling dat de beklaagde A. E. A. rustig zijn wederrechtelijke handel verder zette terloops de behandeling van een gelijkaardige vervolging voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en ook na zijn veroordeling

in dit verband. Klaarblijkelijk had deze gerechtelijke tussenkomst op de beklaagde A. E. A. evenveel effect als regen op een eend.

De gegevens van de straf informatie, in hun onderlinge samenhang beschouwd, laten er geen enkele twijfel over bestaan dat de beklaagde A. E. A. een doorwinterde beroepsdelinquent is die er doelbewust voor opteerde om zich van een inkomen te voorzien door het verkopen van verdovende middelen, gelet op het bijzonder winstgevend karakter daarvan, en zonder zich ook maar in het minst te storen aan de gevolgen daarvan voor de gezondheid van de afnemers of aan het algemeen maatschappelijk ontwrichtend karakter van de handel in verdovende middelen. De omvang van de door de beklaagde A. E. A. opgezette handel is trouwens volstrekt onverenigbaar met zijn bewering als zou hij enkel beoogd hebben om 'te overleven' in de periode dat zijn mogelijkheid tot werken administratief alsnog niet was geregulariseerd.

Vanuit die optiek is het hof met eenparige stemmen van oordeel dat de door de eerste rechter bepaalde gevangenisstraf niet volstaat om de beklaagde A. E. A. het besef bij te brengen van het asociaal karakter van zijn handelen en om hem ertoe te bewegen om zich voortaan normconform te gedragen, noch om de samenleving te beveiligen, al was het tijdelijk."

U handelde uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U verhandelde hoofdzakelijk heroïne maar ook cocaïne. U bent door uw handelen medeverantwoordelijk voor de nadelige effecten die het gebruik van verdovende middelen veroorzaakt. Cocaïne en heroïne zijn stoffen die sterk verslavend werken en schadelijk zijn voor de gezondheid. U heeft zich om deze gevolgen niet bekommerd. Dat u, tijdens het onderzoek naar de feiten die aanleiding gaven aan het aanhoudingmandaat d.d. 03.05.2017 en de daaropvolgende veroordeling, gewoon verder bent gegaan met het dealen van cocaïne en heroïne, duidt erop dat u het laakbare van uw handelen niet in ziet.

Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig.

U werd in de gevangenis blijkbaar betrappt op het bezit van drugs en geld in uw cel. U beweerde dat het niet uw geld en drugs waren. Verdere details zijn de Administratie hieromtrent niet bekend. Indien bewezen wordt dat het gevonden geld en de drugs weldegelijk van u zijn, is het des te ergerlijk dat u zelfs in gevangenis, alwaar u juist opgesloten werd met het oog op bezinning en hopelijk inkeer ten aanzien van de feiten die u daar gebracht hadden, uw gedrag gewoon verder lijkt te zetten.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u niet minder dan 6 veroordelingen bij verstek door de Politierechtbank te Antwerpen opgelopen hebt (op 01.12.2015, 10.03.2016, 18.11.2016, 09.12.2016, 19.10.2017 en op 11.12.2017). Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, eer, immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u reeds tweemaal correctioneel veroordeeld werd en in de gevangenis wederom betrappt werd op drugsbezit, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

+++

Op 28.06.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Tijdens het gesprek en in de vragenlijst hoorrecht die u samen met de migratiebegeleider invulde op 28.06.2019, verklaarde u dat u Arabisch, Frans en Nederlands kan lezen, schrijven en/of spreken; dat u sinds 2010 in België bent; dat uw paspoort en uw rijbewijs in de gevangenis zijn; dat uw verblijfskaart voor België bij de gemeente Antwerpen - Deurne ligt; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde,

woonachtig was in (...); dat u een vriendin heeft waarmee u samenwoont: C. J. P.; dat u een nonkel heeft die in Antwerpen woont: E. A. M.; dat u een minderjarige dochter, I. L., heeft met uw vorige vriendin I. S.; dat u geen minderjarige kinderen heeft buiten België; dat u geen duurzame relatie heeft in een ander land dan België; dat u tantes heeft in Rotterdam en Den Haag; dat u enkel in de gevangenis een opleiding volgde (niveau 1 en 2); dat u niet gewerkt heeft in België maar dat uw vriendin een koffiëbar heeft "Biroma" en dat u daar meehelpt; dat u nooit gewerkt heeft in uw herkomstland of in een ander land; dat u nooit opgesloten/veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u geen redenen heeft waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst.

U verklaarde wettelijk samen te wonen met uw vriendin P. C. J. (geboren op 28.02.1991 te Arad, Roemenië, in het bezit van een E-kaart geldig tot 10.12.2020). Uit deze relatie werden geen kinderen geboren. U verklaarde eveneens een minderjarige dochter te hebben, I. L. (geboren op 04.07.2018 te Deurne, Marokkaanse nationaliteit, geen recht op verblijf in België) die geboren werd uit de relatie die u in het verleden had met I. S. (geboren op 24.10.1989 te Fquih Ben Salah, Marokkaanse nationaliteit, geen recht op verblijf in België).

Uit uw administratief dossier blijkt inderdaad dat u en mevrouw P. op 12.08.2013 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een verklaring van wettelijk samenwonen aflegden. Het is op basis van deze relatie dat u recht op verblijf in België bekwam.

Er kan eerst en vooral opgemerkt worden dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat de relatie die u heeft met mevrouw P. een voldoende hecht en duurzaam karakter, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, heeft. Tijdens uw eerste detentie in België (van 03.05.2017 tot 19.07.2017) bezocht mevrouw P. u in de gevangenis, de laatste maal was dit op 14.07.2017. U werd op 16.06.2018 (opnieuw) in de gevangenis opgesloten, mevrouw bezocht u sinds die datum nog nooit en u heeft geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat jullie op een andere manier contact onderhouden. Tijdens een vreemdelingencontrole d.d. 28.12.2016 gaf mevrouw I. S. het adres waar u en mevrouw P. ingeschreven stonden op als adres. Een medewerker van de stad Antwerpen gaf op 24.01.2017 door aan de Administratie dat er een vermoeden bestond dat u geen relatie had met mevrouw P. maar wel met iemand anders. Op 24.02.2017 meldde een andere medewerker van de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen dat mevrouw toen al bijna twee maanden op vakantie was naar Roemenië. Sinds 30.09.2017 heeft mevrouw P. geen officiële arbeid meer verricht in België. Op 05.09.2018 verklaarde I. S. aan een terugkeercoach dat u officieel nog als samenwonend met een ander ingeschreven stond maar dat zij in feite al drie jaar samenwoonde met u. Op 04.07.2018 beviel I. S., hoewel het kind niet door u erkend werd, stellen zowel de moeder als uzelf dat u de biologische vader bent. Uit de bezoektolating van de gevangenis blijkt dat I. S. ongestoord bezoek met u kan hebben, voor mevrouw P. diende u nooit een aanvraag tot ongestoord bezoek in. Zowel I. S. als I. L. bezoeken u vrij regelmatig in de gevangenis, ook al tijdens uw eerste detentie in België bezocht I. S. u in de gevangenis.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Gezien bovenstaande is het niet onredelijk dat vraagtekens geplaatst worden bij het duurzaam karakter van uw relatie met mevrouw P. Hoe dan ook, zelfs al zou aangenomen worden dat uw relatie met mevrouw P. van dien aard zou zijn dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, quod non, blijken uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw relatie met mevrouw P. buiten België zouden verhinderen, evenmin blijkt dat u deze relatie enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat mevrouw P. niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten indien zij er nog verblijft, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw of haar land van herkomst of elders. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u reeds een poging ondernam om een recht op verblijf te bekomen in Roemenië en dat dit u geweigerd werd, noch dat mevrouw P. poogde een recht op verblijf in Marokko te bekomen en dat dit haar geweigerd werd. Noch mevrouw P., noch u gezien uw detentie, heeft momenteel een vaste (officiële) tewerkstelling. Dat het misschien niet makkelijk zou zijn voor u om Roemeens te leren of voor mevrouw om Arabisch te leren, indien dit nog nodig zou zijn, betekent niet dat het onmogelijk zou zijn. Jullie kunnen er uiteraard ook voor kiezen contact te onderhouden via de beschikbare moderne communicatiemiddelen en middels bezoeken aan elkaar.

Hoewel u naar I. S. verwijst als zijnde slechts een ex-partner en moeder van uw kind I. L., en hoewel u het kind niet officieel erkende, kan aangenomen worden dat er tussen jullie wel sprake is van een beschermenswaardig familieleven. Jullie relatie heeft zich echter ontwikkeld in een periode waarin jullie, jullie ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van I. S. er toe leidde dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Mevrouw heeft nooit een recht op verblijf in België gehad en heeft ook nooit een poging ondernomen om een recht op verblijf in België te bekomen. Er werden haar meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend (op 11.01.2015, 17.04.2016 en op 28.12.2016). Op 05.09.2018 had mevrouw I. een gesprek met een terugkeercoach.

Tijdens dit gesprek verklaarde I. S. o.a. dat zij Marokko op 14-jarige leeftijd verliet; dat zij in Frankrijk en Spanje verbleef alvorens naar België gekomen te zijn; dat zij al 8 jaar in België was; dat zij op 04.07.2018 beviel van een dochter; dat de biologische vader van haar dochter E. A. A. is maar dat die het kind niet erkend heeft; dat de vader officieel gehuwd (sic) is maar al 3 jaar samenwoont met haar; dat hij momenteel in de gevangenis zit maar dat ze niet weet voor welke feiten; dat zij de vader van haar dochter bezoekt in de gevangenis en dat hij zijn dochter reeds zag in de gevangenis; dat zij geen familie heeft in Marokko of België en dat zij niet terug wenst te keren naar Marokko omdat ze een toekomst wil voor haar kind in België. Op 16.11.2018 verzocht de Administratie de politie om mevrouw op haar laatste gekende adres op te halen en over te brengen naar een gesloten centrum met het oog op een verwijdering uit het Rijk. Mevrouw werd echter niet meer aangetroffen op het adres en er is niet geweten waar zij zich momenteel ophoudt. Aangezien zij nog bij u in de gevangenis op bezoek komt, is duidelijk dat zij, althans tot het laatste ongestoord bezoek op 13.08.2019, nog steeds illegaal in België verblijft.

Aangezien zowel mevrouw I. als jullie dochter illegaal in België verblijven, houdt onderhavige beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM in wanneer het op uw relatie met hen aankomt. Er blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Mevrouw is, net als u, van Marokkaanse origine en hoewel zij Marokko op 14-jarige leeftijd zou verlaten hebben, kan aangenomen worden dat zij nog vertrouwd is met de Marokkaanse cultuur.

Mevrouw maakte tijdens het gesprek met de terugkeercoach gebruik van een Marokkaanse/Arabische tolk dus taal kan geen probleem zijn. Gezien haar illegale status in België, kan evenmin sprake zijn van een sterke economische binding.

Jullie dochter, die geboren werd toen u in de gevangenis zat en mevrouw illegaal in België verbleef, is nog niet schoolplichtig en is nog zodanig jong dat zij zich wellicht makkelijk zou kunnen aanpassen. Er liggen geen stukken voor die wijzen op een noodzakelijk verblijf in België. Indien mevrouw haar dochter een goede toekomst wil geven, kan het voortzetten van een illegaal verblijf in België met een vader die actief is in het drugsmilieu bezwaarlijk als een goed begin beschouwd worden. Haar verklaring als zou zij niet op de hoogte zijn van de reden waarom u in de gevangenis zit, lijkt weinig overtuigend. Bovendien had ze op zijn minst kunnen vermoeden dat uw inkomsten voortkwamen uit illegale activiteiten aangezien u nooit officieel gewerkt heeft in België.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

U verklaarde ook een oom te hebben die woonachtig is in Antwerpen alsook tantes in Nederland. Opdat in het bijzonder een relatie tussen verwanten zoals ooms, tantes, neven en nichten, onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met één van de door u vermelde familieleden. Deze familieleden kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen Europa immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanop afstand steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

+++

U verklaarde sinds 2010 in België te verblijven, in 2010 werd u 27 jaar oud. Het is pas op 15.04.2014 dat u, als partner van de Roemeense mevrouw P., te Antwerpen een "Aanvraag van de verblijfskaart van een burger van de Unie" (bijlage 19ter) indiende en uw verblijfssituatie aldus regulariseerde. U bent thans 36 jaar oud.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt.

Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te

vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het is niet onredelijk te stellen dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u meermaals bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

U heeft nooit officiële arbeid verricht in België. U had sinds 2014 aan de arbeidsmarkt kunnen deelnemen indien u dat gewenst zou hebben. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland. In plaats van te werken, opteerde u ervoor drugs te dealen wat getuigt van een totaal gebrek aan normbesef en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko alwaar u geboren en getogen bent. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen familie of kennissen meer zou hebben in Marokko. Hoe dan ook laat uw leeftijd veronderstellen dat u in staat kan worden geacht een leven voor uzelf op te bouwen zelfs indien u er geen familie meer zou hebben.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken en/of u eventueel (financiële) steun bieden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 44bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Gebrekkige en onzorgvuldige motivering in het licht van artikel 44bis Vw. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat art. 44bis van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden [2...] om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen [2 ...] alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie [2...] , alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]

In casu werd het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd omwille is de aanvraag tot gezinshereniging afgewezen op basis van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet; verzoeker zou een actueel gevaar betekenen voor de openbare orde.

Dat verzoeker momenteel opgesloten zit in de gevangenis van Gent.

Dat hoewel gedaagde vermeldt dat verzoeker “blijkbaar” betrappt werd stelt verzoeker dat dit geenszins het geval is. De vermelding van het woord “blijkbaar” duidt op het feit dat gedaagde ook niet zeker is van deze gegevens en bezwaarlijk haar motivering kan steunen op niet geverifieerde gegevens.

Dat de bestreden beslissing besluit op pagina 6 als volgt:

“Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Dat verzoeker gezien zijn gevangenschap bezwaarlijk een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt gezien hij de gevangenis niet kan verlaten en overigens nooit enig vluchtgevaar heeft vertoond.

Verzoeker stelt dat dergelijk onderzoek pas kan volgen van zodra verzoeker de mogelijkheid heeft de gevangenis te verlaten hetgeen in zijn geval nog wel even zal duren.

Stellen dat verzoeker hic et nunc een actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving is uiteraard onmogelijk.

Dat derhalve de motivering van de bestreden beslissing hoe verdienstelijk ook faalt daar zij hoewel uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is. Men kan niet stellen dat men een gevaar betekent voor de openbare orde wanneer men in de gevangenis zit.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat, hoewel de verwerende partij vermeldt dat zij “blijkbaar” betrappt werd, dit geenszins het geval is. De vermelding van het woord “blijkbaar” duidt volgens de verzoekende partij op het feit dat de verwerende partij ook niet zeker is van deze gegevens en bezwaarlijk haar motivering kan steunen op niet geverifieerde gegevens. De verzoekende partij stelt verder dat zij, gezien haar gevangenschap, bezwaarlijk een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt gezien zij de gevangenis niet kan verlaten en overigens nooit enig vluchtgevaar heeft vertoond. Zij stelt dat dergelijk onderzoek pas kan volgen van zodra verzoeker de mogelijkheid heeft de gevangenis te verlaten, wat in haar geval nog wel even zal duren. Stellen dat zij hic et nunc een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving is volgens haar onmogelijk. De bestreden beslissing is volgens de verzoekende partij dan ook intern tegenstrijdig.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar twee veroordelingen van de verzoekende partij voor drugsfeiten en motiveert in de bestreden beslissing dat uit het persoonlijk handelen van de verzoekende partij een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voor komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Volgens de verwerende partij is het beëindigen van het verblijfsrecht van de verzoekende partij dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten omdat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, en haar persoonlijke belangen niet opwegen tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

De verzoekende partij betwist niet dat zij op 11 april 2018 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden omdat zij zich schuldig gemaakt had aan handel en bezit van verdovende middelen, meer bepaald heroïne, in het kader van een vereniging (feiten gepleegd tussen 30 november 2016 en 3 mei 2017). Zij betwist evenmin dat zij op 14 mei 2019 door het Hof van Beroep te Gent werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, in staat van bijzondere herhaling, omdat zij zich schuldig gemaakt had aan het, als dader of mededader, verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, zijnde de stoffen cocaïne en heroïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan het, als dader of mededader, bezitten, aankopen, vervoeren van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik), zijnde de stoffen cocaïne en heroïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten meermaals gepleegd op niet nader te bepalen data in de periode tussen 1 januari 2018 en 13 juni 2018).

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij in de cel “blijkbaar” betrappt werd op het bezit van geld en drugs, merkt de Raad op dat het hier een louter overtollig motief betreft, waarvan de eventuele kennelijke onredelijkheid niet tot de nietigverklaring van

de bestreden beslissing kan leiden. De overige, hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing, volstaan om de bestreden beslissing te kunnen dragen.

Het betoog van de verzoekende partij beperkt zich verder in feite tot de stelling dat men geen actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde kan betekenen als men in de cel zit. De verzoekende partij maakt deze loutere bewering echter niet aannemelijk. Bovendien volgt de Raad de verzoekende partij op dit punt in het geheel niet. Uit de citaten uit het vonnis van 11 april 2018 en het arrest van 14 mei 2019, die de verzoekende partij overigens niet betwist, blijkt immers dat het gevaar voor de openbare orde één van de redenen is voor de gevangenisstraf van de verzoekende partij. Dit vindt overigens ook steun in de stukken van het administratief dossier. De correctionele Rechtbank van Antwerpen oordeelde immers dat *“De feiten bij(dragen) tot een groeiende plaag aan drugdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden”*, terwijl het Hof van Beroep van Gent oordeelde dat *“De gegevens van de straf informatie, in hun onderlinge samenhang beschouwd, er geen enkele twijfel over (laten) bestaan dat de beklaagde A. E. A. een doorwinterde beroepsdelinquent is die er doelbewust voor opteerde om zich van een inkomen te voorzien door het verkopen van verdovende middelen, gelet op het bijzonder winstgevend karakter daarvan, en zonder zich ook maar in het minst te storen aan de gevolgen daarvan voor de gezondheid van de afnemers of aan het algemeen maatschappelijk ontwrichtend karakter van de handel in verdovende middelen”* en dat *“Vanuit die optiek het hof met eenparige stemmen van oordeel (is) dat de door de eerste rechter bepaalde gevangenisstraf niet volstaat om de beklaagde A. E. A. het besef bij te brengen van het asociaal karakter van zijn handelen en om hem ertoe te bewegen om zich voortaan normconform te gedragen, noch om de samenleving te beveiligen, al was het tijdelijk.”*. Uit deze vermeldingen van de beide rechterlijke beslissingen blijkt afdoende dat het gevaar voor de openbare orde net één van de redenen is voor de gevangenisstraf van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij gezien haar gevangenschap bezwaarlijk een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt aangezien zij de gevangenis niet kan verlaten en overigens nooit enig vluchtgevaar heeft vertoond. Integendeel, uit het vonnis van 11 april 2018 en het arrest van 14 mei 2019 blijkt dat de verzoekende partij op dit moment net in de gevangenis zit onder meer omdat zij een ernstig en actueel risico voor de openbare orde betekent.

De verzoekende partij betwist geen enkel van de overige uitgebreide motieven van de bestreden beslissing. Zij blijven dan ook overeind.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU